

L 9,28-36 Ježíšovo proměnění na hoře

Sestry a bratři, milost a pokoj vám všem! /2Pt 1,2/

K víře v Boha patří tajemství. Protože samotný Nejvyšší – Hospodin, Pán je námi lidmi nepoznatelný, neproniknutelný, nám vzdálený, nikoliv prostorově, nýbrž kvalitativně. On je svou podstatou úplně jiný než my lidé, a existuje v jiném prostoru, v jiné dimenzi. Bůh sám je tajemstvím. Také Boží vtělení – Pán Ježíš byl člověkem a současně jej obestíralo tajemství, protože byl i Božím Synem, Bohem.

Jedno z velikých tajemství, která obklopovala Ježíše, byla právě zvláštní událost proměnění na hoře. Zaznamenali ji všichni tři synoptičtí (sousední) evangelisté (Mt, Mk, L), jenom Jan ne (což je zvláštní, vždyť právě J.ev. je duchovní, nejvíce tajemné). Tento příběh, který se jistě těžko písemně zachycoval a popisoval, a který se velmi nesnadno vyjadřoval omezenými lidskými slovy a pojmy, má mnoho symbolů.

Ježíš se svými 3 nejbližšími učedníky *vystoupil na horu*.

Hora, vyvýšení – znamená blízkost Bohu, ale opět to nechápejme prostorově. Je to symbolické vyjádření duchovní skutečnosti. /Podobně jako „pohled vzhůru“ znamená duchovní orientaci člověka, oproti někomu, kdo se dívá – obrazně – jen „dolů“, k zemi, je tedy zaujat pouze hmotnými, přízemními skutečnostmi./ Bůh je NA HOŘE, ve výšinách, v nebesích – to znamená duchovně nad námi, přesahuje nás, žije v dimenzi – ve světě, který neznáme a nepronikneme. - **Ježíš se modlil**; v modlitbě se spojil se svým nebeským Otcem. (V modlitbě se můžeme dotknout tajemství.) - **Ježíšova zářící tvář a bělostné roucho** také vyjadřují mimořádnou Boží blízkost. (Podobně Mojžíšova tvář zářila, když na hoře Sinaj rozmlouval před vydáním Desatera s Hospodinem.) **Mrak, oblak** (též při vydání Desatera – Ex 20,21) ukazuje na neviditelnost Boha, jeho nedostupnost, neproniknutelnost.

Pán Ježíš při proměnění na hoře rozmlouval s **Mojžíšem a Elijášem**. Tyto významné SZ osobnosti jsou každá z úplně jiné doby. Víme, že čas je relativní – Ježíš se dostává, je vtržen do dimenze mimo tento náš čas. – Středověcí teologové viděli v tomto rozmlouvání Ježíše, Mojžíše a Elijáše symbol Boží Trojice /tři „osobnosti“ – podstaty, principy jediného Hospodina/.

Ježíš vzal s sebou na horu proměnění jen tři ze svých učedníků – Petra, Jana a Jakuba, pouze jim chtěl poodhalit tajemství svého božství. Petr vyznal: „Mistře, je dobré, že jsme zde“ (verš 33). Je nám tady s tebou dobře! Prosté, ale výstižné! Toto (snad, někdy) cítíme a prožíváme také my – při svých modlitbách nebo také zde ve sboru, při bohoslužbách, pobožnostech, kdy je živý Kristus mezi námi přítomen. Kéž je i naším vyznáním: Je dobré, že jsme zde!

Vrcholem celého příběhu je Boží hlas, který zazněl při proměnění na hoře, a který potvrzoval Ježíšovo mesiášství: „**Toto je můj vyvolený, milovaný Syn, toho poslouchejte**“ (verš 35).

Jestli si Petr, Jakub a Jan do té doby nebyli jisti, kdo je mladý muž Ježíš z Nazaretu, jestli pochybovali, nyní byli utvrzeni ve víře, že je skutečně Boží Syn, od Boha poslaný Zachránce, Spasitel. Jestliže my někdy zakolísáme, pochybujeme, zdá se nám Bůh příliš vzdálený, připadá nám, že nás nechává samotné napospas našim těžkostem, problémům, obavám, nemocem.../je to lidské, přirozené zapochybovat/, pak jsme dnes nebeským Otcem ujišťováni: **Toto je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte. Ano, toho poslouchejme, jemu důvěřujme.** Amen.

/J. Buttová 3. března 2019 Praha 4 Krč/